

เงินแผ่นดินเกิดปัญหาล้นอีก

ม.ร.ว. เสนีย์ "สรรพอาหารผิดก.ม.อาญา"

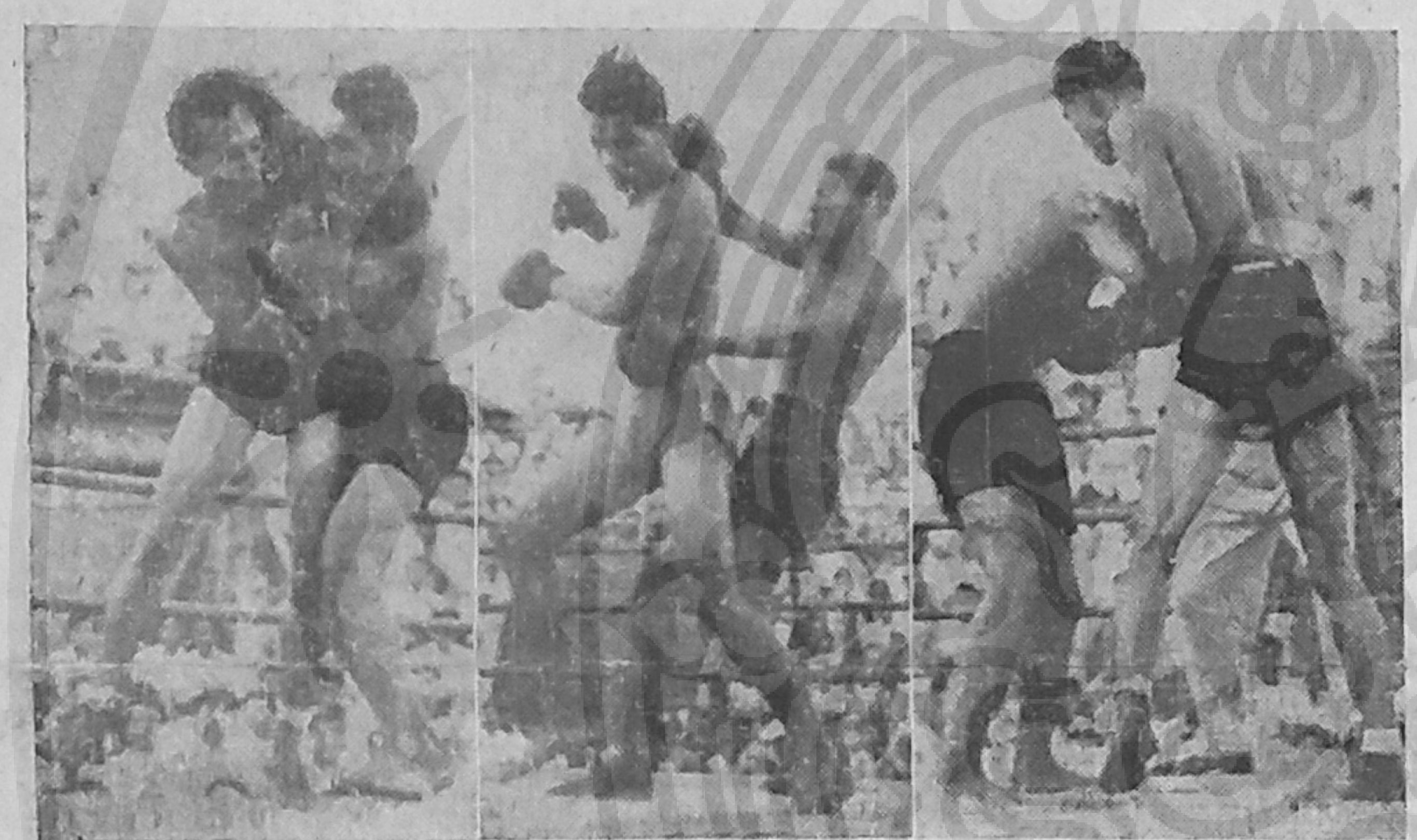
'ภาระหนักท้อชิงต้น' วรรณไวทยากร

หัวหน้าโจรจีนขายแดนและสมุนถูกรวบตัวไว้ ได้หมด

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๕๕๑ วันอังคาร ที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ ราคา 50 สต.

จัดพิมพ์ด้วยสีน้ำเงิน สดุดีด้วยสีชมพูที่เวทราชดำเนิน
เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒ เดือนนี้ นายสังขชัย สดุดีด้วยสีชมพูที่เวทราชดำเนิน

เจ้าหน้าที่ทางใต้ รวมกับสันติบาล
จับได้ โดยลมือมรรวมด้วยกัน ๗ คน

อนึ่งสันติบาลโจรจีนได้ขอสมพรคพวก
อยู่ทางชายแดนกับกบฏได้ มีอิทธิพลมากเที่ยว
ทำการปล้นสดมภ์เข่นบรรดาพ่อค้า และจับ
ตัวไปเรียกค่าไถ่ พฤติการณ์เหล่านี้เป็นเหตุให้
หวาดกลัวกันทั่วไป และในเวลาอันมา
แล้วจนบัดนี้

ด้วยเหตุทางนี้เอง ทาง
การจึงมีใต้อนใจ ข้าหลวง
ส่งตรา คณะกรรมการอา
เภอภาคใหญ่ ผู้บังคับการ
และผู้บังคับการตำรวจ
ตรา ผู้บังคับการตำรวจ
ตราใหญ่ ได้พร้อมกันเจ้า
หน้าตำรวจสันติบาล ซึ่ง
ทางกรมตำรวจ ได้ส่งไป
สืบสวนและปราบปราม

ผลของการสืบสวนเจ้า
หน้าตำรวจผู้สืบ ได้
ความตอกย้ำว่า โจรจีน
ที่แสดง อธิปไตยที่ความ
หวาดหวาดแก่ พ่อค้า คหบดี
และชาวบ้านนั้นนักของมิจฉา
การดัง ยี่สิบ ห้า ใน
ถนนแห่งแรกที่เขตของม.ร.ว.
นายสังขชัย "อึ้งเม้ง
หยา" โดยมี นายสังขชัย
เชิดเป็นหัวหน้าใหญ่

นักการทูตไทยจะไปรัสเซียในเร็ว ๆ นี้

หัวหน้าตำรวจโทรบุรีว่าจะไม่สงบ

ใช้เงินราษฎรที่สลายยังไม่อนุมัติ

ประชาธิปไตยเล่นการเมืองใต้ดิน

เนื่องจากที่มีผู้สงสัยอยู่มากว่า ของการสรร
อาหารใช้สิทธิอันใด และเอาเงินส่วนไหนของ
แผ่นดินมาจ่ายค่าชดเชยอย่างถูกต้องขณะนี้ โดย
ที่เมื่อตรวจดูในงบประมาณแผ่นดิน ที่สภาอนุมัติ ไป
แล้ว ไม่ปรากฏรายการว่าองค์การนี้มีงบประมาณ
สังกัดอยู่ในกระทรวงใด

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมทย์
ในฐานะสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร ผู้แทนภาคคอมมู
นิสต์ ให้ใช้จ่ายเงินให้
เป็นเพียงใน ขอบเขตที่
สภาได้อนุมัติไปเท่านั้นได้
ชี้แจงแก่นักข่าวของเราว่า

"ที่องค์การสรรพอาหาร
ใช้จ่ายเงินกันอยู่เช่นนั้น
ก็ถือว่าผิดกฎหมายอาญา
เพราะองค์การไม่ปรากฏ
ว่ามีงบประมาณอยู่ใน
กระทรวงใด และก็ไม่ใช
บริษัทที่ราชการด้วย ถ้า
มิได้อนุมัติเงินงบประมาณ

ทั้งหมดด้วยกันมี ๕ คน

ทั้งหมดด้วยกันมี ๕ คน

ดินแดนแห่งซอมม์ เคียว นั้นคือสหภาพ
โซเวียตรัสเซีย จะได้มีโอกาสต้อนรับ คณะนัก
การทูตของไทยเป็นโอกาสแรก หลังจากที่มี
พันโทไมตรีได้เร่ร่อนทางกันมานาน 30 ปี คณะ
นักการทูตของไทย ซึ่งกำหนดตัวไว้แล้ว จะได้
ออกเดินทางไปสู่ดินแดน แห่งซอมม์และเคียวในต้น
เดือนมีนาคมนี้

ความไม่สงบมีในกลุ่มคนอินเดีย
จะมีการยุบให้ปั่นป่วนต่อไปอีก

สิงคโปร์ ๒ มีนาคม
ข้าวยอเคอร์แจ้งว่า ผู้
บังคับการตำรวจภูธรเทศ
หรือโทรบุรี ได้กล่าวใน
ที่นั้นว่า ถึงแม้ในขณะนี้
งานค่อนข้างค้าง ๆ อยู่นั้น
เข้าทำงาน ตามปกติเป็น
ส่วนมากแต่ก็ยังมี
มีของทางตำรวจมีอยู่คง

ไปอีก ให้มีความมั่นคง
เกิดขึ้นทางของเคียวกับได้
เกิดขึ้นแล้วเมื่อสองสามวัน
นั้น ขณะความไม่สงบมี
อยู่ในกลุ่มคนงานชาวอิน
เดียเท่านั้น ยังมีได้ถูกตาม
ไปถึงคนงานชาวอินเดียซึ่ง
มีอยู่ในรัฐเทศาภิบาล
จำนวนประมาณ ๒,๐๐๐ คน.

หลวงอรรถ กิตติการ
อัครราชทูตไทย จะได้
เข้าเฝ้า พระราชวังเครมลิน
เพื่อยื่น พระราชสาส์นตรา
ตั้ง และจะได้มีมติมอบ
ท่านโยเซฟสตาลิน เป็นคน
แรก คณะนักการทูต
ของไทยทั้งหมด ในชั้นนี้ มี
๕ คน ขณะนั้นอยู่ ที่ปารีส
๒ คน ส่วนที่กระโดดดิน
ทางจากกรุงเทพ นั้นมีสภา
สิทธิมนุษยชน ศักดิ์ชัยบำรุง
พงษ์ ศรัทธาธรรมและพระ
เลขา ศักดิ์ชัยบำรุงพงษ์
นั้น เป็นผู้สนใจชีวิตประวัติ
ของนายโยเซฟสตาลิน และ
ได้เขียน เป็นหนังสือเล่ม
โตๆ เคยไปนอนที่คุกเคียว
เพื่อขอ ใบผ่าน รัสเซีย ไป
เยอรมนีอยู่หลายเดือนเนื่อง
จากทรงยืนยันไม่ยอมแพ้
ภาพทางการทูตของตน จึง
ไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่าน

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๕๕๐ วันอังคารที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๐

เกียรติคุณของชาติ

นักการเมืองสมัยใหม่ มีอยู่เป็นอันมาก ที่คิดเห็นและพยายามโฆษณาความคิดเห็นของตน ให้ประชาชนเชื่อว่า ในทางดำเนินนโยบายที่เกี่ยวกับชาติ เพื่อประโยชน์ของชาติแล้ว ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงธรรมเนียม คามที่คนของชนเหล่านั้น ชาติยอมจำนนอยู่ กล่าวถึงอันใดหมดคนละธรรมดา ความจริง เราได้เห็นอยู่บ่อยๆว่า การกระทำที่เรียกว่าเพื่อชาตินั้นแท้เพื่อตัวเองโดยตรง หรือโดยปริยาย ในขณะที่เขาอ้างว่าทำเพื่อชาติตนเอง เขาก็ถือโอกาสแสดงประโยชน์ได้คนไปโดยพร้อมกัน ชาติจึงเป็นเสมือนเกราะคุ้มสำหรับป้องกันตนให้พ้นจาก การวิพากษ์วิจารณ์ ได้เป็นอย่างดี อย่างน้อยที่สุดก็ขอชวนให้เขามองหาความเป็นจริงของมโนธรรมกับผู้อื่น ประชาชนเป็นอันมากซึ่งไม่ทราบ ความผิดของการเมืองที่ถือโฆษณาชวนเชื่อของบุคคล ที่พร้อม ที่จะขายตัวเองเป็น นักโฆษณา ชวนเชื่อของ นักการเมือง อยู่ทุกเมื่อชนปลุกปั่นให้หลงเชื่อไปโดย ก้าวร้าว ถึงขั้นมาที่ไว้กับปากพูดว่าได้อำนาจไปมากแล้ว เราอาจจะคิดว่า นักการเมืองที่ชอบโฆษณาขายของตัวเองอยู่ทั่วไปว่าทำเพื่อชาติกัน ทั้งที่ในชั้นนี้เขาได้อำนาจมาเป็นนักการเมืองชนิดที่ไม่ควรไว้วางใจเลยนัก

คำกล่าวในภาษาอังกฤษว่า "If a diplomat says yes he means perhaps. If he says perhaps he means no. If he says no he is not a diplomat." นั้น ดูจะเป็นข้อเท็จจริงอันหนึ่งอย่างจริงจังในประวัติศาสตร์ของเรานี้ เมื่อเรารู้ว่าในสมัยหนึ่ง ในคณะรัฐบาลสมัยเผด็จการได้กล่าวด้วยความภาคภูมิใจถึงการที่รัฐบาลสมัยนั้นทำสัญญา ร่วมมือ ร่วมรบกับญี่ปุ่นว่า เป็นการหลุดลอดจากรัฐบาลกระทำได้อำนาจอย่างงดงาม การที่รัฐบาลประพฤติดังนั้นนั้นต่างก็นานาจนถึงกับได้ ไป สัมผัสสาตาม ทอดพระเนตรณล้นเป็นแผนการที่หลุดลอดจวบจน เพื่อจะเอาตัวเราออกไปชั่วคราวเท่านั้น เขาไม่ยอมให้หลุดจากการกระทำเหล่านั้น เป็น ของ รัฐบาลโดย เฉพาะ แต่เป็นของชาติทีเดียว เราจะยอมรับเขา นิดเดียวและ ความประพฤติเช่นนั้น ได้เป็นสมบัติของชาติและหรือ? ถ้าพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นการหลุดลอดเพื่อเอาตัวรอดแล้วทุกวันนี้แล้ว เราจะให้โลกเขาใจเราอย่างไร?

ความมีศีลธรรมเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับชาติอยู่ ไม่น้อยเหมือนกัน ชาติจะได้รับความยกย่อง ยามอารยธรรม ไม่เป็นที่รู้จักและระแวงในสังคมนานาชาตินั้นหาใช่ความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุไม่ ความมีศีลธรรมเป็นข้อสำคัญที่สุดข้อหนึ่ง พระพุทธภาษิตว่า "ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ผู้ประพฤติธรรมย่อมประสบความสุขความเจริญ ผู้ไม่ประพฤติธรรมย่อมประสบความเสื่อม" นั้นเป็นความจริงอยู่เสมอ เราเห็นว่าคนไทยมาโดยมาจะพึงภูมิใจไว้ สำหรับประเทศทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศเล็กเช่นประเทศเรา

ประเทศเราในสมัยก่อน แม้จะยังไม่มีความรอบรู้การปกครองที่เรียบร้อย วัฒนธรรมของอารยธรรม วัฒนธรรมประชาธิปไตย แม้จะไม่มี แต่อย่างน้อยก็มีความดีความชอบในสมัยหนึ่งว่า "มหาอาณาจักร" แม้จะไม่มีอะไรมาช่วยอย่างที่เราได้เห็นว่า เป็น "วัฒนธรรม" ประเทศของ เราก็คงได้รับ ความยกย่อง นับถือจากนานาชาติประเทศอื่นในสมัยหนึ่ง เพราะการดำเนินประศาสน์นโยบายด้วยความซื่อสัตย์ ยึดถือธรรมเป็นปกติ แต่เป็นข้อเท็จจริงในทางที่จริง ในประวัติศาสตร์ที่เขียนโดยคนของ ประเทศได้มีจดหมายลงไปในอันหนึ่งว่า หนังสือพิมพ์ต่างประเทศถึง (มีต่อหน้า ๔)

ดวงใจคนไทย

เรื่องดวงใจคนไทยที่พบกันได้อีกความจากหนังสือ "The Light of Asia" ของเซอร์เฮ็ดวินอาโนลด์ ซึ่งงานชิ้นนี้เป็นโคลงภาษาอังกฤษ เกี่ยวกับพระพุทธประวัติและอุปนิสัย และพระพุทธประวัติของพระองค์ เป็นหนังสือซึ่งแพร่หลายมากในยุโรป ปรากฏว่าได้พิมพ์ขึ้นถึง ๑๐๐ กว่าครั้งแล้ว และความแพร่หลายนี้เองทำให้มีผู้แปลออกไปเป็นภาษาฝรั่งเศสและเมื่อปี ๒๔๘๐ ได้มีท่านผู้หนึ่งใช้นามปากกาว่า "ภัทรธิดา" มีอุสสเหแปลออกมาเป็นภาษาไทย เพราะความรู้สึกประทับใจในบทกวีอันนี้เป็นอันมาก ท่านบอกว่าถึงกับอ่านซ้ำ ในการเก็บความลงมาเขียนใหม่นี้ ข้อความในเครื่องหมายคำพูดบางอัน ข้าพเจ้าขอ quote จากบทประพันธ์ของท่าน "ภัทรธิดา" ด้วยความเคารพและชื่นชมในคำอันไพเราะนั้น ข้าพเจ้าขอแจ้งความจริงแต่ท่านเจ้าของ และขอท่านได้รับความชอบคุณจากข้าพเจ้าในหน้าหนังสือพิมพ์ด้วย

ใจเธอ

เติมกวี คาบดินนึ่งแห่งรัตน

พระพุทธองค์ ใน ภายหน้า ทรง ลับ คำคาบสัก เด็ดจกัณเฑาะพวงจาก งามทั้งหลาย ทอดพระเนตรเล้าบักขะ และพวงขาวดิ้นขึ้นอยู่ริมทางจร แล้วทรงรำพึงว่า อันตนไม่ละสัจจกัณเฑาะพวงนี้ มิใช่เหตุที่ถือหาญมนุษย์ไม่ได้ แต่มีมีความสุข มีนิจเวร และออกงามตามแนวที่ธรรมชาติดำไว้ หาได้เพียรจะทำตนให้สูงขึ้นไปกว่าภาวะเดิมของตนไม่ คนเราเชื่อง คนเรานั่นชื่อว่าฉลาดเหลือล้นทั้งปวง โชนจึงทำร้ายร่างกายทรมาณตน เพื่อหาความสุข ฤทธิคุณ

ขณะที่พระองค์ทรงรำพึงอยู่นั้นเอง ทอดพระเนตรเห็นฝูงผึ้งมาตักเกสร และและพระห่มหนึ่งกำลังถูกไล่ต้อนลงมายังชายเขา บางตัวก็เดินมาที่ๆ บางตัวก็เดินไกลออกไปนอกทาง บางตัวก็กระโดดหนีไปไหนสักแห่งของเขาค้นออก ไป นอกเหนือถ้ำธารน้อยๆ นายเมฆบาลเห็นดังนั้นก็เกิดระแวงเรียกให้เขาค้นถูกไล่ต้อนลงมายังถ้ำธารน้อยๆ เขาค้นก็วิ่งหนีไปเป็นทาง มีนาคอาคินเห็นดังนั้นก็วิ่งไล่ตามไปข้างหน้าไม่แพ้แก่พระราชาพอง โสมไม่เรียกถูกขังหน้าแล้วออกมาดูถูกตองตึง เป็นทนายเจตนาของนัก นักพรตหนุ่มทรงเห็นเขาดังกล่าว เด็ดไปมดลูกและน้อยขึ้นแล้วบอกแก่เมฆบาลว่า "จึงเดินไปดักเอา จะมดลูกของเจ้าไปให้เอง"

อันและฝูงเขาเดินไปเข้าพรมชายญู พระองค์ทรงทราบดังนั้นก็เสด็จตามฝูงเขาไปด้วย พอมาถึงริมแม่น้ำ หญิงหนึ่งชุกตักขึ้นพรม ก็มดลูกกราบ นาคาไหลลงชาย พักตร์ นางพลางทอดว่า นางเอง คือหญิงผู้มดลูกน้อยเมื่อนาน นาคของนางเดินคอกไม่เพี้ยน อยู่ จักตัวหนึ่งเคยมาพบนั่น เห็นชุกตักปากหรือ แล้วเขามือเปิดปากดู ทันทีพรมนั้นก็หายสาบสูญพุด นางได้มาเข้าพระองค์ตามว่า ลูกเป็นอะไรไป จะแก้ไขให้กลับ หักเราอย่างเก่าแต่เรียกแสดงดูใส่มาดังนี้ นาคของนางชุกตักก็ให้รับ

มดลูกของเธอสืบเกิดภคินี" แล้วพระองค์ก็เสด็จพระดำเนิน ตาม นายเมฆบาล คือไปจนกระทั่ง ย่ำถันธยานายเมฆ บาลพาฝูง และเข้าประทับเมือง กรุง ไปยังสถานที่ซึ่งกระหายญูพิชเพื่อ พระผู้มี ฤทธิคุณ ย่อนอนมาดเป็นเสด็จผ่านทวารนายประคัลลิมคาศิทธพระองค์อย่างคดโกง ชาวบ้านร่ำร้อง คร่ำครวญถึงทุกข์ เพื่อจะเสด็จพระองค์ทรงบงคังดวงหน้าอยู่ ก็รับมดลูกของไปโดยให้พรมที่กล่าวชือขายเพียงราคาไม่กี่พระเสภาณ ช่างเหล็กชุกตักเหล็ก กวาง ยี่ กลางชากาก เดิมยืนดื่มเขียนข้อความลงบนกระดาน เพราะ

ให้รู้ ดักเอาชือ ความ ซึ่งตนจะเขียนไปใหม่ คนที่มีเงินก็หลงใหลไม่อาจนับถือไม่ได้ ช่างทองทั้งหลายนอกมาก คนรตนนั้นก็จะมีชือไปโดยให้นาม โค โหด ริน ออกมาชุกตัก ต่างคนต่างถามกันว่า "ใคร! ใคร! ผู้เป็นใคร? เราอยู่ในธรรมไหนจึงงาม ดังนี้?"

ในบรรดาสถิงทั้งหลายที่การวิ และทั้งศึกษาอย่างอื่น จะหาสิ่งใดการวิ และทั้งศึกษาซึ่งไปกว่าพระพุทธประวัติ และพระธรรมของพระองค์เป็นไม่มี เพราะว่าพระพุทธองค์ทรงเป็นแบบอย่างอันประเสริฐสุดของปวงชนทั้งโลก และพระองค์ทรงสั่งสอนแก่สิ่งซึ่งเป็นความจริงแท้ ความที่แท้แลความบริสุทธิ์แท้เท่านั้น คำสั่งสอนของ พระองค์ ย่อมกลมกลืนไปสิ้น ทั้งพิภพและไม่ขึ้นอยู่ แก่กาลเวลาแก่ประการใด ปวงปราชญ์ราชบัณฑิต แลนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายไม่ว่าในกาลใดสมัยใดย่อมสัจจกันปัญญามารวมลงเพื่อพระธรรมอันทรงสถิต พระองค์ โคร รุแจ้งแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง และโลกทั้งความมากอันสองเห็นสรวอยกว่าแล้ว

บ้างว่า "คนเขาสืบเชื่อน เราไม่เคยเห็น ใคร มีนคร งามอันหวานและเต็ม ไป ด้วยความปราณดังน เดย" บ้างก็ว่า "โหดเท่าหนึ่ จึงจะงามดังนี้"

ต่างคนต่างกระซิบถามกันด้วย แต่พระองค์หาทรงเห็น ทรงฟังคำของ เขาไม่ พระทัยนิ่งแต่ดีด้วย ใครจะร้าย จะตองมาเป็น เขื่อ ยญญ กรรมอย่างน่าสงสาร เพราะมันเป็นสัตว์ ไร้เคียงดำ และขาดผู้นำจึงอาจจางจำเหวใจ

ในท้องพระโรงซึ่งกระหายญูพิชนั้น องค์พระ เจ้า พิมพิ ดาว ราชาเสด็จประทับอยู่กลาง ดงข้างท้องพระโรง ด้านซ้ายขวาเป็นแถวยาวนั้น เป็นทของเหล่าพราหมณ์ หนึ่งชาวทมิฬชาวสันถาชาชนมคั พตาง

ทรงแสดงให้ เขาเห็นว่าการฆ่าสัตว์นั้นใครๆ ก็ทำได้ แต่การทำให้มันเกิดมาหา มีใครทำได้ไม่ ดังนั้นเราควร จะแสดง ฤทธา ค้อมันด้วยเหตุว่า มนุษย์ย่อม เลิศกว่า มัน ทั้งในทางอำนาจ และ ศักดิ์ปัญญา ควรหรือที่เราจะมาฆ่าผู้บ่ง กัน ตัว เองมิได้สัตว์แม้ จะ ตา น้อยนิดปานใด ก็รักชีวิตของมันเหมือนกัน มันย่อมรักจักเ็บรักเคื้อครอน รุจักโทมนัส ในการต้องพลัดพรากเพียงแต่จำมันไม่ปากจะพูด ขอความเห็นใจเท่านั้น "เราตาเราเองเจ็บปวด เราขอความช่วยเหลือจากพระ เจ้าให้จงไป แต่แล้วตัวเรา (มีต่อหน้า ๓)

(ต่อจากหน้า ๒)

-(คํจากหน้า ๒)

๗๓๗

